

перещь

№ 23. 1943 р.

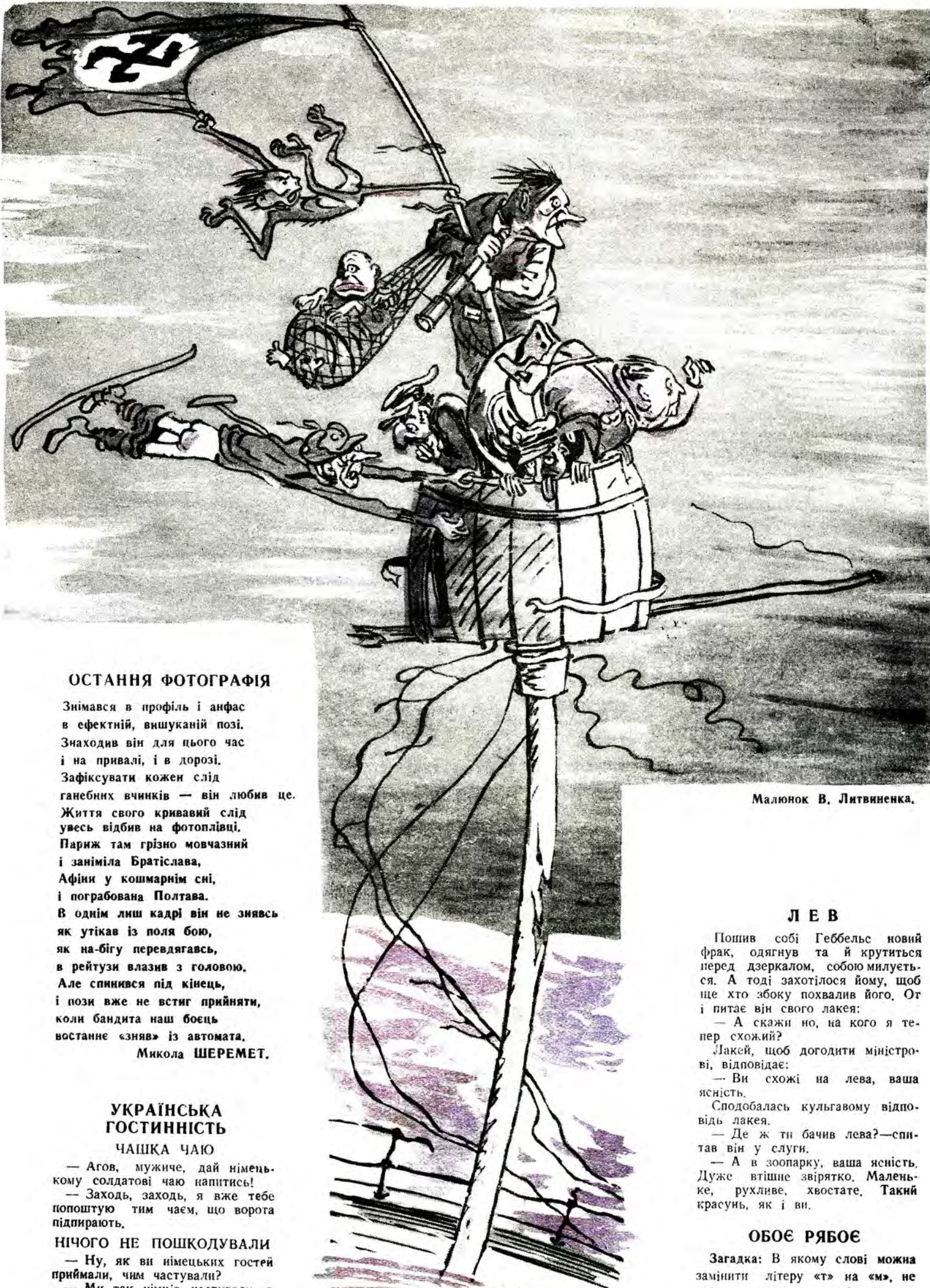
ЖУРНАЛ САТИРИ И ГУМОРУ

РІК ВИДАННЯ II.

Путь вільний!

Малюнок Б. Фрідкіна.

Малюнок В. Литвиненка.

ОСТАННЯ ФОТОГРАФІЯ

Знімався в профіль і анфас
в ефектній, вишуканій позі.
Знаходив він для цього час
і на привалі, і в дорозі.
Зафіксувати кожен слід
ганебних вчинків — він любив це.
Життя свого кривавий слід
увесь відбив на фотоплівці.
Париж там грізно мовчазний
і зацікавила Братіслава,
Афіни у кошмарнім сні,
і пограбована Полтава.
В однім лиш кадрі він не знявся
як утікав із поля бою,
як на-бігу перевдягавсь,
в рейтузи влезив з головою.
Але спинився під кінець,
і пози вже не встиг прийняти,
коли бандита наш боєць
востаннє «зняв» із автомата.
Микола ШЕРЕМЕТ.

УКРАЇНСЬКА ГОСТИННІСТЬ

ЧАШКА ЧАЮ

— Агов, мужиче, дай німець-
кому солдатів чаю напитись!
— Заходь, заходь, я вже тебе
попощтую тим чаєм, що ворога
підпирають,
НІЧОГО НЕ ПОШКОДУВАЛИ
— Ну, як ви німецьких гостей
приймали, чим частували?
— Ми так німців частували—в
одній ямі всіх поклали.

Л Е В

Пошив собі Геббельс новий
фрак, одягнув та й крутиться
перед дзеркалом, собою милується.
А тоді захотілося йому, щоб
ще хто збоку похвалив його, От
і питає він свого лакея:
— А скажи но, на кого я те-
пер схожий?
Лакей, щоб догодити міністро-
ві, відповідає:
— Ви схожі на лева, ваша
ясність.
Сподобалась кульгавому відпо-
відь лакея.
— Де ж ти бачив лева?—спи-
тав він у слуги.
— А в зоопарку, ваша ясність.
Дуже втішне звірятко. Малень-
ке, рухливе, хвостате. Такий
красунь, як і ви.

ОБОЄ РЯБОЄ

Загадка: В якому слові можна
замінити літеру «т» на «м», не
змінюючи змісту слова?
Відповідь: Гітлер — Гімлер.

Віють вітри, віють буйні...

ЗІГ І ЗАГ

Після кількадевного драпу рота лейтенанта Меллера зупинилась на хуторі Зелений Гай. Власне, це була вже не рота, а щось значно менше. Самого лейтенанта в роті теж не було. Він відірвався від грішної землі, а разом з тим і від дорученої йому військової одиниці ще десь під Кременчуком. Його заступник також врізав дуба; роту очолювали ефрейтори Зіг і Заг. Недавні друзі, вони тепер увесь час сперечались між собою. Питання про владу — ось де була першопричина їхньої сварки.

— Командувати ротою мусиш ти, — сказав довгий Зіг.

— Я? — здивувався товстий Заг. — А дзюьки! Який я командир? А раз ти кажеш «мусиш», значить, справжній командир — ти.

Відтоді ефрейтори жили, як собака з кішкою.

В Зеленому Гаю німці вирішили відпочити.

— Тут, здається, тихо, — підозріло озиралось навколо, сказав Заг.

— Тобі завжди здається, — огризнувся Зіг. Але він був так само втомлений, як і Заг, і проти відпочинку не заперечував.

— Треба якось зв'язатись з нашим батальйоном, — сказав Заг. — Дюки ми ще блукатимемо цими клятими степами? Треба послати когось... У нас же є мотоцикл...

Зіг вдруге погодився з Загом.

— Пиши рапорт, — сказав він.

Трохи посперечавшись, Заг все таки взяв папір. Він більш-менш точно описав становище роти, чесно перелічив втрати, докладно розповів про смерть лейтенанта Меллера і наприкінці написав:

«Здається, ми відірвались від противника».

— Писати «здається» не треба, — сказав Зіг. — Це рапорт, а не вірші.

— Здається, треба, — відповів Заг і подивився на схід.

...Командир батальйону, обер-лейтенант Шлопак, одержавши ефрейторський рапорт, надзвичайно здивувався. Він уже три дні нічого не знав про роту Меллера.

— Треба повідомити полковника, — вирішив Шлопак.

У донесенні на ім'я командира полку полковника Цейма обер-лейтенант точно зазначив місце розташування роти, цифри втрат трохи зменшив, але від себе дописав: «Рота міцно тримає новий рубіж».

Полковник Цейм прочитав донесення з явним задоволенням.

— Я завжди говорив, що лейтенант Меллер — справжній герой!

Не гаючись, полковник склав радіограму на ім'я командира дивізії генерала Езеля. Про втрати роти він вже не написав нічого, зате докладно перелічив втрати противника, і навіть здобуті трофеї. Ра-

діограма закінчувалась так: «Здійснюючи еластичну оборону, рота виснажує противника і готується до рішучого контри наступу».

Генерал Езель, прочитавши радіограму, наказав начальникові штабу:

— негайно повідомте про все це верховне командування! — і потім, зітхнувши, додав: — Останнім часом у нас так мало видатних перемог... Отже, хай вас не бентежать факти. Треба порадувати фатерлянд.

...А рота Меллера в цей час і справді почувала себе якнайкраще. Солдати швидко знайшли на хуторі дещо попоїсти, відпочили і тепер обмірковували свої справи.

Настав вечір.

— Увага! — раптом вигукнув радист, що порався коло своєї апаратури. — Радіоприймач налагоджено. Слухайте Берлін. Зараз виступатиме з черговим оглядом коментатор генерал Дітмар.

— Чудово! — здивувався Зіг. — Нарешті, ми дізнаємось, що діється на фронті.

— Здається, і справді чудово, — зауважив Заг і перший присунувся до приймача.

Дітмар говорив довго. Підкреслено бадьорим тоном він розповідав про становище Німеччини та її армії, і, між іншим, сказав:

— Непереможність нашої армії найкраще стверджує героїчний подвиг роти лейтенанта Меллера. Не зважаючи на величезні сили противника, — тут зосереджено дванадцять дивізій червоних, — рота мужньо тримає в своїх руках важливий промисловий і стратегічний центр — хутір Зелений Гай.

Далі радіогенерал почав перелічувати величезні трофеї, які здобула рота. Але його вже ніхто не слухав.

— Боже мій! — схопився за голову Зіг. — Дванадцять дивізій! А ми сидимо тут, як дурні. — Він люто подивився на Зага.

— Відірвалися...

— Я писав — «здається відірвались», — сказав Заг.

— Знов тобі здається...

Заг відвів приятеля у бік.

— А як тобі здається? — спитав він конфіденційно. — Чи не краще нам той... здатися в полон? — Він показав на схід. — Дванадцять дивізій, — це не жарт!

Зіг уважно подивився на друга.

— Я з самого початку говорив, що командувати ротою мусиш ти.

— Здається, ти правий, — примирливо сказав Заг. — Добре здається той, хто здається перший.

Олекса РАДА.

ВИКОНАННЯ НАКАЗ

В Головному штабі у Берліні прибув командир німецького карального загону:

— Маю честь доповісти, пане генерале, що ваш позаминулорічний наказ про ліквідацію партизанів на Україні частково здійснено.

— А саме?

— В районах Харківської, Сталінської, Ворошиловградської, Сумської, Чернігівської і Полтавської областей партизанського руху вже нема.

НІМЕЦЬКІ РОДИЧІ

По-румунському.

Ваш Гітлер нашому Антоєску двоюрідний Маннергейм.

По-угорському.

Німці з нами родичі: наше вино випили, а ми слину ковтаєм.

По-чеському.

Німці наші родичі: наші села горять, а вони руки гріють.

По-українському.

Німці з нами родичі: землі нашої схотіли, ми їх в землю й положили.

НА АЗОВСЬКОМУ УЗБЕРЕЖЖІ

Малюнок Я. Дайца.

Ой, ходила дівчина бережком, заганяла селян батіжком...

НА РІЧЦІ

— Еге, я бачу, знову водою ерзаци пливають,—сказав дід—рибалка і пасічник за сумісництвом. — Ото фріцівський кашкет за водою пішов, а за ним один рудий чобіт, а між ними довгий німець. Воно, мов у тій байці про діда та бабу. Лежить баба на печі, аж щось грюкнуло. — Що там, діду? — А, кожих мій. — А чому ж так вдарило, аж земля загула? — Та я ж у ньому...

Пливе німець, не встиг роздягнутися. Та й де йому за санітарію та гігієну дбати, коли він без голови пливе. А головою вже, певно, соми бавляться. Розгубились рибини — що воно за клята штука — на голову схоже, а всередині ганчір'я. Одна видимість, що розум має... А за ним ще три десятки. Добре пливають, порядок зберігають, пам'ятають дисципліну. Іхню дисципліну я ще з тієї германської війни знаю. Он перший — майор — кавалер ордена залізного хреста, за ним два обер-лейтенанти, далі унтера пішли.

А отой, напевно, інтендант. Руку за пазухою тримає, щось таки вкрав перед смертю, волоцюга.

Пливають ерзаци по нашій річці... А наша річка довга; вона в Інгул вливається, а там німці в Буг потраплять, а звідти — у море.

Пливить, плівить. Чорне море велике, воно всіх прийме! Така вже його доля запорожського моря нашого—приймати в лоно своє всяке вороже падло, що на землю нашу суне.

Пливають ерзаци... Значить добре кладуть німця наші воїни. Я за давніми дідівськими звичаями живу, бо людина вже літня, а у нас така притча є: на великдень крашанок у шапку накласти і на річку йти. Крашанки б'єш, жуєш собі, як чарчину вихилив, а шкарлу-

пину по воді пускаєш. Попливають шкарлупини низом, низом, і, десь там за туманом, за стрімкими порогами, за горами непрохідними, живе такий народ на ім'я рахмани. Вони брати нам, тільки відрізані від нас, і не знають вони, коли настає великдень. Ото пливе шкарлупина через тумани, за пороги і гори, вийдуть рахмани на берег, бачать—жують на Україні крашанки і шкарлупиння на воду пускають, значить настав великдень.

Так я, вибачте на слові, по тих ерзацах помічаю, що свято настає. Зібрав свої вудочки, потупцював у ліс, приходжу до своїх партизанів.

— Готуйте, хлопці, юшку та раків варить, тільки укропу не забудьте вкинути. І ще якусь залізяку, від цього раква смачніше. А я покищо з вашим начальством буду мати нараду.

Посідали ми з начальством під вербою, я й кажу:

— Пливе шкарлупиння, час великдень святкувати.

— І багато пливе?

— Не малувато.

— А не помітили ви, батеньку, які в них ознаки—артилеристи, чи танкісти, чи берлінські ворюги-есесівці?

— Двадцять сім відсотків піхоти. Тридцять відсотків танкістів, решта — непонятная суміш. Ото, виходить, треба невід розстеляти та й удочками нехтувати не доводиться. А головна думка за волчок.

Пливе ерзак, натискують наші братики, червоні воїни, і партизанське військо не відстане. Еге-гей! І вдень і вночі діло буде. Щастя нам доле!..

Юхим МАРТИЧ.

НОВІ ПРИСЛІВ'Я

Фріца в ребро—людям добро.

* * *

Німцеві повір, то ярмо само знайдеться.

* * *

Що німець, що чорт — один сорт.

* * *

Гітлерові не страшно з ума зійти, бо нема з чого.

* * *

На готовий шмат і німець сват.

* * *

Атакували німців червоні — нема фріців, одні коні.

Брехливий, як Геббельс.

* * *

Злодій, як Гімлер.

* * *

Ласий, як Кох.

* * *

Ворюга, як німець.

* * *

Взяло, як Гітлера на Десні.

* * *

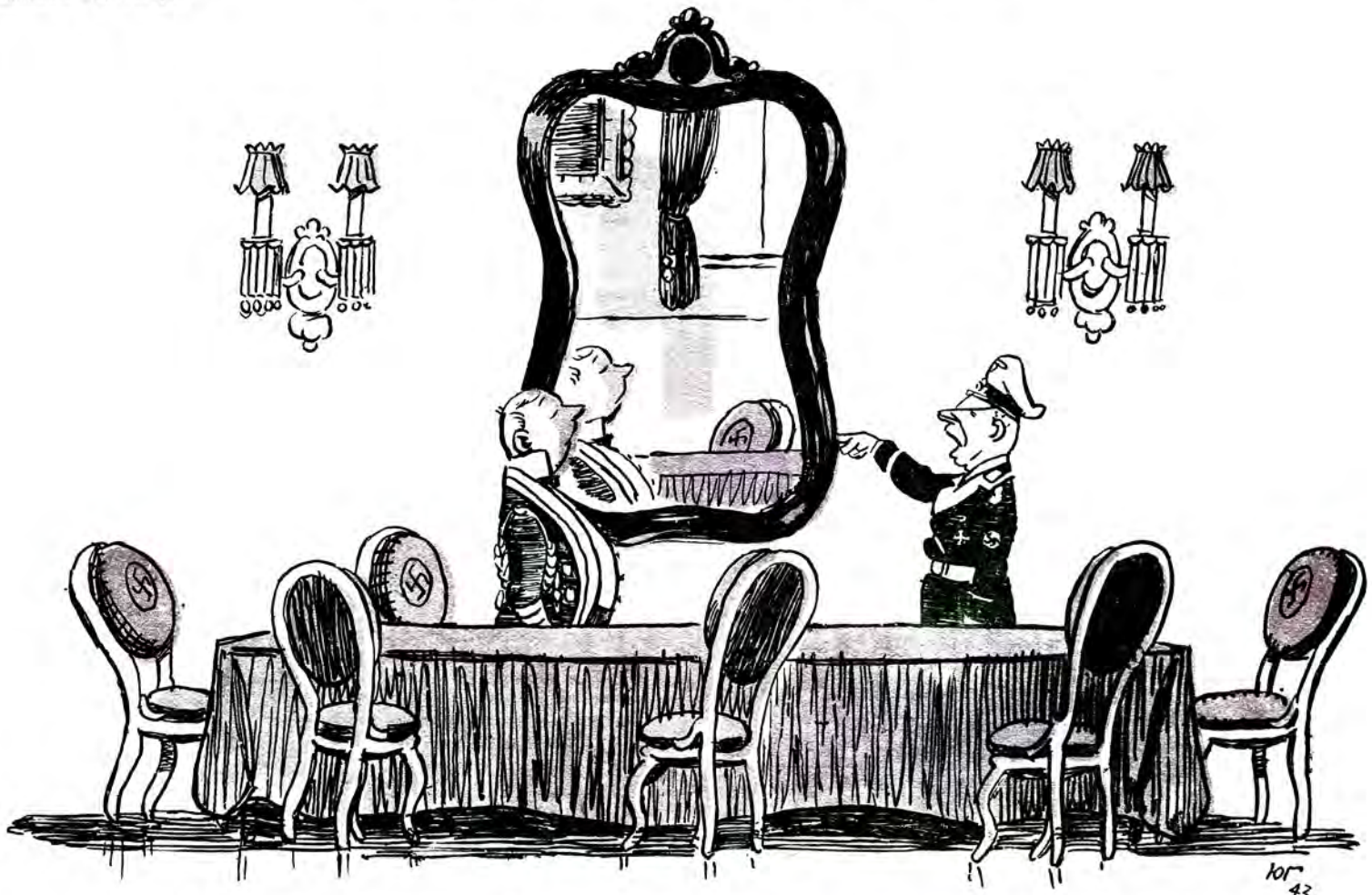
Німець лисом підшитий, а псом підбитий.

* * *

Невеликий чин німецький фельдфебель, а Гітлером смердить.

ПЕРЕД ЗАСІДАННЯМ ГІТЛЕРІВСЬКОГО ШТАБУ

Малюнок Ю. Ганфа.

— Зніміть негайно дзеркало! Фюрер не може спокійно бачити винуватців наших поразок.

СТАРОСТА. — Здається, німці мажуть п'яти... А що ж ми підмажемо?
ПОЛЦАЙ. — Німецького шофера...

ПІЗНАВ ГЕНЕРАЛА

Перед відправкою на фронт німецької тотальної дивізії був призначений генеральський огляд. Заходились фельдфебелі своїх солдатів муштрувати, як генерала пізнати і як з ним розмовляти.

— Запам'ятайте, негідники,—кричать вони,—що у генерала обличчя благородне, на ваші висмоктані биті морди не схоже. Відповідати йому коротко й чисту правду, бо він брехні не любить...

... Почався огляд. Приїхав генерал, а в нього все обличчя в перев'язках. Підходить генерал до правофлангового й питає:

— Ану, скажи мені, хто я такий?

— Генерал.

— Як же ти пізнав, що я генерал? Тільки коротко й по правді.

А фельдфебель непомітно тикає пальцем на свою пику, мовляв, кажи, що по благородному обличчю. А той у відповідь:

— По битій морді, ваша ясність!

ДО ВІДКРИТТЯ ТЕАТРАЛЬНОГО СЕЗОНУ В ХАРКОВІ

Малюнок О. Козюренка.

— Якою п'єсою відкриваєте ви сезон?

— «Ой, не ходи, фрцію, до нас на вечориці».

НЕПЕРЕДБАЧЕНА ЛЮБОВ

Послав румунський офіцер свого денщика зарізати курку. Той мнявся, мнявся, а тоді ввійшов і докладає:

— Різати її не можу.

— Як так? Негайно ж зарізати й засмажити!

— Не можу її різати, мило-стивий пане, бо до неї півень німецького коменданта залицяється.

КОЖНОМУ СВОЄ

Прислали німецькому майорові денщика, а він виявився дурень-дурнем. Розсердився майор та й питає:

— Чому це тебе, такого осла, до мене прислали? Хіба там не знайшлося розумнішого?

А денщик і відповідає:

— Так що я не винен, пане майоре. Розумніших до розумних послали, а мене вже до вас.

ГЕЙ, ЗАГРАЙ, ГУЦУЛЕ!

Гей, заграй, гуцуле,
 Пісню на трембіті,
 Щоб усі почули
 На білому світі.

Щоб почули, знали,
 Як злі вороженьки
 Край наш зруйнували
 Батьківщину-неньку.

Заспівай про те нам,
 Як панів проклятих
 Нищать, б'ють щоденно
 Гуцули в Карпатах.

Як в селі і місті,
 По усьому краю
 Б'ють панів-фашистів,
 Смертю їх карають.

За садки, діброви,
 Вирубані клени,
 Очі чорноброві
 І хатки спалені.

Грай нам, як весною
 Граєш в полонні,
 Грай нам голосної —
 Хай далеко лине!

Хай слова трембіти
 На борню скликають,
 Помагають бити
 Чужоземну зграю,

Грай, грими, гуцуле,
 Грай ти ще дзвінкіше,
 Щоб усі почули,
 Бо ти серце тишиш.

Грай, грими невинно,
 Грізно, голосисто,
 Клич за Україну
 Нищити фашистів!

Микола
 КАРПАТСЬКИЙ.

УКРАЇНСЬКИЙ ТЕАТР

(Воєнних дій)

Малюнок С. Самума.

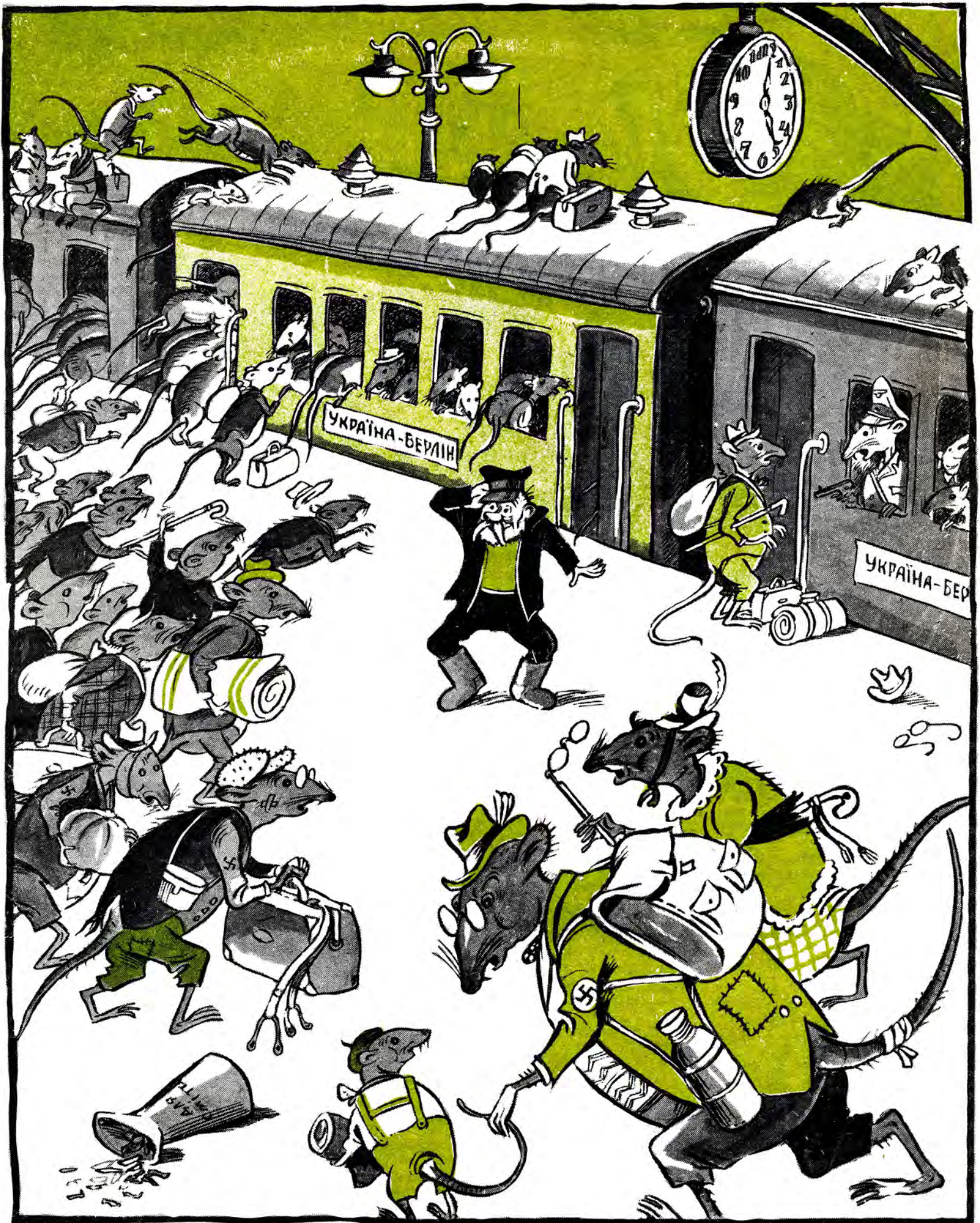

Репертуар спеціально для
 німецьких загарбників.

ЩУРИ ТІКАЮТЬ ПЕРШІ

Тисячі німецьких поміщиків, чиновників і спекулянтів, передчуваючи швидко загибель гітлерівського військового корабля, тікають з України.

Малюнок О. Козюренка.

Дід ПЕТРО. — Ну й дурні! Хіба не все одно — що в Берлін, що на дно?!